

Till en ung syster i tvivel om den gudomliga sanningen

»Han lever, vi skola ock leva!» Mycken nåd och frid i honom! Uti världen och i oss ofrid och strid; i honom allena all tröst och frid. Om icke mer, må jag dock sålunda hava hälsat dig med ett Guds frid. Annars är det visst ovärdigt, att jag med så korta ord besvarar ett så långt och kärt brev, som det jag fått emottaga. Ja, det var mig riktigt kärt med all den klagan, det innehöll, de prövningar, varom det vittnade. Tålamod, kära syster! Vet, att samma vederböda vederfares våra bröder i världen.

Så där är ju vägen beskriven, blott med den skiftningen, att somliga hava dessa lidanden, andra hava andra; ingen sann Jesu lärjunge är utan. Och mot dessa hemska, tröttande och pinsamma tvivel på det heligaste vet jag intet annat råd än att klaga denna nöd för Herren, anropa honom själv, på vilken vi tvivla, och fortfara att läsa hans egna ord. Då hans tid kommer (Joh. 2: 4), så förvandlas vattnet i vin, då näpser han stormen, och det blir lugnt och klart – icke förr, aldrig förr. Men därom har jag redan sagt det bästa jag förstår i den lilla skriften »Om de hemska tvivlen på allt heligt», som jag kanske lämnade, då vi muntligen samtalade. För säkerhets skull sänder jag ett exemplar därav i bokpaketet, som snart skall komma. Se ock Aug. Schulzes erfarenhet i samma skrift.

Min kära syster, det gläder mig höra, att din omgivning i det nya hemmet är vänlig emot dig; men hava de icke Kristi sinne, eller älska de icke Kristus, så önskar jag, att de icke måtte tycka för mycket om dig, ty den, som är världens vän, den som världen älskar, den kan icke vara Guds vän – utan är Guds ovän. Kom alltid ihåg, att vi icke få skämmas vid Kristus, då vi fått sinnets omskapelse. Nej, vår Herres »hovfärg» måste ock vi hava. Vad säger denne Herre? »Om världen hatar eder, så veten, att hon hatat mig förr än eder. Voren I av världen, så älskade världen sitt eget, men emedan I icke ären av världen, utan jag har utkorat eder ur världen, därför hatar världen eder» (Joh. 15:18, 19).

Och vidare på ett annat ställe: »Saliga ären I, när människorna försmäda och förfölja eder, och ljugande, säga allt ont emot eder för min skull» (Matt. 5:11). Men gläds, o, gläds mitt i all bedrövelse, att hava blivit föremål för en sådan nåd, som gör oss okänd för våra närmaste! Då jag tänker på din historia, sådan jag ännu har den i livligt minne, då jag betänker ditt *förr* och *nu*, så är jag riktigt uppfriskad i beundran av Herren. Tackat och prisat vare hans namn allena! Ja, lova Herren, min själ, och förgät icke, vad gott han har gjort dig. Förgät icke heller i bönen understödja din arme, också nog ansatte broder.

C-O Rosenius

© Pietisten 2026

Texterna får användas fritt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com